

פרוטוקול מס' ~~140~~ 140

מישיבת ועדת הכלכלה
יום ה', ט"ז בכסלו תשל"ו - 20.11.1975, שעה 10.30.

נכחו:
חברי הוועדה: י. מודעי - היו"ר
א. אבטבי
מ. דרובלס
י. יודין
י. שערי

מוזמנים: ד. קולני - היועץ המשפטי של משרד התיירות.
א. חביב משרד התיירות
י. נתן " "

מזכיר הוועדה: י. שלקסר

היועץ הכלכלי
של הוועדה: ד. לב

רשמה: ש. ז"ק

סדר-היום: חוק שירותי תיירות, חשל"ג-1972 (המשל הדיון סעיפים: 11, 12)

הינו"ף - 7. מודיעין:

פנתה את הישיבה.

אני רוצה לעדכן אתכם: בסעיף 11 כתוב: "למטור
מבנו או להחזרתו בתנאים ותהליכי המשרד" - אנחנו החלטנו להוריד ענין זה לסעיף
12. הממשך סעיף 11 נאמר: "ורשאי הוא לעשות זאת בין בדרך כלל. של שירותי
היירוט, או לענין מיוחד". המליץ: "או לענין מיוחד" - נמחקו.

בסעיף 11(ב): "השר רשאי להורות כל הוראה
משליטה וכל הוראת לורי הדרושה לביצוע המכויות
אחיפתן של התוראות הללו, "המפציפות לסעיף זה".

סעיף 12 (א): "מי שמוסמך ליתן רשיון לפי חוק
זה רשאי למרש למתנו, או להדשו, או להחזירו בתנאים; ורשאי הוא לבטלו, לשנותו
או לשנותו תנאים שנקבעו לגבינו אם ארעה זאת מאלה:"

(1) סעיף קטן (1) קיבלנו בשינוי קל: "נשתנו
נסיבות לפיהן ניתנו הישיבות או התנאים";

(2) סעיף זה קיבלנו.

(3) סעיף זה השארנו פתוח כיון שלא קיבלנו
אותו; אם נרצה נחזור אליו עוד היום, זאת לא - נתקדם ונחזור אליו בישיבה
הבאה.

(4) סעיף זה קיבלנו ביסודו, פרט לתיקון
שיש להתוב במקום "עבר עבירה", "הורשע".

(5) בסעיף זה התפכנו. כלומר מסעיף 12
קיבלנו (1) ו-(2), ו-(4) בתיקון קל; בסעיף (3) השקענו מחשבה בישיבה האחרונה
וסעיף (5) - רק החלטנו. אולי נוסח החילה להתגבר על סעיף (5) ונחזור ונשמע
את דברי המטה לסעיף זה.

ד. קולנו:

החברות היו נוגעת למקרה שארע בזמן האחרון
ממש כאשר סוכני נסיעות נכנסו לקשיים בספיים
ואינם מוגלים להורי המידע את מה שמגיע להם. לכן, גם בעלי בתי-המלון אינם
מוכנים לקבל מניית מאותה סוכנות המגלים את עתידים - דבר זה נוגע להיירים
בחול ולמנייתם התנאים בדרך, כי בכל בתי-המלון אינם מוכנים לאכסן היירים
מבאים מאותו עתק המיעוט שנכנס לקשיים בספיים, כי הם יודעים שלא יוכלו לקבל
את המכניס בזמן הנסיעות. זהו אחד המקרים שיש צורך להשעות את הדשיון של
סוכן הנסיעות, הלובר, של בעל ירמיון שמקרה זה הוא סוכן נסיעות. אזי,
מזוהר במסלול ירמיון. (הינו"ף - 7. מודיעין) זה יכול להיות גם בעל בית-
מלון וגם מודיעין. כאשר הדבר נמצא בתחום עסקו, והכוונה בעיקר לסוכני נסיעות.
אבל דבר זה יכול לחול גם על בעלי בתי-מלון, משרד היור ושירותי מורי הדרך.

אולם הדבר עקרה ממש בזמן האחרון היה כאשר
החברד שני סוכני נסיעות מהל-אינם נקלמו לחו"ל והתיירים מתמכים על כך ששילמו
להם בספיים, כלומר, היחה סכנו שהפעולות של סוכני הנסיעות המשכנה בזמן שאי-
אפשר יהיה לדרוש מהם את ביצוע התחייבויות שלהם. לכן, מוכן כאליו, שצריך
היה לבטל את הרשימות שלהם ולהודיע על כך גם לסוכנים בחו"ל כדי שידעו שאותו
סוכן נסיעות איננו מורשה לפעול.

היו"ר - י. מודעי:

היתה הצעה שנכלול את סעיף (3) בתוך סעיף (5), כלומר, "כדי לפסלו להיות בעל הרשיון אחת - בהתנהגות ואחת- התחייבות". וזאת, כדי שלא נשתמש במושג הרחב של "התנהגות" שיכול לכלול כל מיני דברים אישיים, אלא אנחנו נכתוב: "בעל הרשיון, אם ניצל לרעה את מעמדו ולא עמד בהתחייבויות כלפי לקוחות", ואחר-כך בא הנוסח המובא כאן. זאת אומרת שאפשר היה אז לשלב את סעיף (3) ו-(5) - לזה היתה התנגדות מצד המשרד ובנקודה זו הפסקנו, והמשרד ניסה להסביר לנו מדוע אין זה מספק אותו. אם נקבל את הסעיף כפי שהצעת עתה - האם המשרד יוכל אז לוותר על סעיף (3)?

מ. דרובלס:

מה פירוש המושג "ניצל לרעה"?

היו"ר - י. מודעי:

מורה דרך שנטפל לתיירות.

ד. קולני:

אנחנו הבאנו דוגמאות הנוגעות למורי דרך שהובאו לאחרונה לידיעת משרד התיירות והסברנו כאן באיזו צורה נעשים הדברים: קיימת מועצה ציבורית לגבי כל נושא כמו: בתחום מורי דרך, והמועצה הציבורית מיעצת על-פני הצווים שלנו הקיימים היום. מועצה זו מורכבת מנציגי הענף, נציג המשרד ונציגי ציבור, וכל התנהגות מסוג זה מובאת בפני המועצה הזו. התלונה מתבררת שם ושומעים את האדם שנגדו מובאת התלונה, והמועצה ממליצה כיצד לפעול - אם נמצא שעשה את אשר עשה, כלומר, שבערב נטפל מורה דרך לתיירות צעירה, יש לנקוט נגדו באמצעים; או השבוע הזמנו את נציג מורי-הדרך של מזרח ירושלים משום שהגיעו אלינו ידיעות על הצורה בה הם מסיתים כנגד המדינה אגב הסיור ותוך כדי הסיור; או יכול להיות שבמלון מסויים כאשר נשארים בערב ויש לתת הסברים לתיירים פוגעים במדינה. במקרים כאלה אנחנו מביאים אנשים לבירור ופועלים נגדם. לכן, כאן מדובר על התנהגות בזמן העבודה ואחרי שעות העבודה, אבל זה במסגרת הסיור כאשר מורה הדרך עשה את אשר עשה. אין להגיד פה שהוא ניצל את רשיונו לרעה, אלא הוא נהג בצורה הפוגעת בקשר לעבודתו, בקשר למתני הנאי השירות. יתכן, ולו היינו מצמצמים ואומרים ש"הוא נהג במישרין או בעקיפין. . . בשירות התיירות" - זה אולי היה מגביל, כי לא מדובר כאן על התנהגות חברתית כפי שאפשר אולי לקבל את הרושם מהניסוח הכללי.

אזי, אם רוצים לצמצם אפשר לומר: "נהג

במישרין או בעקיפין. . . בשירות התיירות".

היו"ר - י. מודעי:

נאמר שהוועדה רוצה לחבר, איך היית מבקש לחבר את שני הסעיפים הללו?

ד. קולני:

הייתי מתחיל בסעיף (3) ואומר: "בעל הרשיון נהג בעיין הקשור במישרין או בעקיפין במתן שירות לתיירים באופן שיש בו כדי לפסלו, לדעת השר, מלהיות בעל רשיון; או בעל הסוג, או הדרגה שניתנו לו, או לא עמד בהתחייבויותיו. . .". מכל מקום, אני הייתי רוצה להכניס את סעיף (3) כפי שהוא'אלא אם נהג. . .". (היו"ר - י. מודעי: זה שוב התנהגות).

2. מבוא:

כיוצא-כאש אותה וערה ומתוך נסיון על 8 שנים ניתן לי קצת לדון בטיב. הענין הזה הוא לא יסיר ולא עקיף קשור במקצוע. אני מזהר על המקרה של מורה דרך, כאשר טובאות דוגמאות שאינן הולכות את המעמד ואם המסיקה; ולא רק מכיון שהוא מורה דרך, ולא רק בגלל היותו במקצוע מורה דרך, וכאן אני יכול להביא את הדוגמה של השבוע שעבר כאשר התקיים דיון במורה דרך שלא נהג כשורה לגבי אהתחייבות, כלומר ההתנהגות הייתה לא הולמת לא רק מורה דרך, אלא כל איש שיש לו איזה שהוא תפקיד. אזי, כל מה שנאמר כאן זה לא דווקא לגבי עבירות מקצועיות, כספיות - אם מישו התעסק במטבע חוץ ויש מקרים כאלה. (היו"ר - י. מודעי: זה הכל קשור במקצוע, דוגמאות שאינן קשורות במקצוע). אני חושב ששידור אהתחייבות לרטר עבירה, ויש לנו מקרים שלא אוכל להגיד בדיוק מפי יצאה היוזמה. מכל מקום, אינני מוצא בנוסח המוצע כרגע איזו שהיא התחייבות לצד האסי המללי. אני חושב שדבר זה הוא חשוב, מכיון שמתכוונים להתייחס שקורים בהתי-מלון, שקורים על ענפי התי-מלון, וכבר היה לנו מקרה שקרה עם כזהל ביה מלון.

היו"ר - י. מודעי:

אני רוצה להגיד לחברי הוועדה ומה קולני ייאשר, כי אי-אפשר לחוקק חוקים ולשלול את רשימו של הרופא בגלל אהתחייבות אלא באשר. זה מוגדר בתנאים בקשר למקצועו. אבל אף פעם לא התנהגות אהתחייבות. כלומר, לא רופא, ולא מורה, ולא עורך-דין - אלא זה תמיד קשור במקצוע, ובעיקר, אם מקצוע התירות הוא מקצוע כבובד. אבל האם הוא עומד מעל לכל יתר המקצועות המדינת, האם שמעם שישללו את רשימו של הרופא מפני שהתנהגותו לא הייתה ישרה.

ד. קולנו:

הדבר קשור ברשימו ויכולה להיות התנהגות לא הולמת בנוסח זה, ואז הוא איננו רשאי להיות מורה דרך, כי אם הוא זה של הימים עם השנים - האם בגלל זה הוא איננו רשאי להיות מורה דרך בשירות התירות? אבל אם "בעל הרשימו נהג בענין הקשור במישרין, או בעקיפין בשירות התירות ובמילויים אחרים שעות העבודה שלו" - אלה מקרים שקיימים כאשר צריך להשאר חוץ מרשימו ללון מילת המידע שהוא מקום ומורה ודרך מתנהג במורה שאינה הולמת את המקצוע. אבל אני בכל הוצעתי לאמצע רק לעניינים הקשורים במקצוע ובמקצועיות.

א. אהתחייבות:

אני מצד לאחד את המעשים (3) ו-(5) למעוף אחד. אשר לענין ההתנהגות - אפשר לבחון: "בעל רשימו" שהתנהגותו הייתה כזוה פגיעה משירות התירות, ואחר-כך לא עמד בהתחייבותו", כלומר, מביטת ואחר-כך לא עמד בהתחייבותו - אני חושב שזה יכול לשפץ.

י. יודיען:

אם נשאר התירות קשר את המלה "התנהגות" עם הענף - אני מציע לאשר זאת. כי לא הייתי רוצה בשום פנים ואופן להשאיר בידי אלה שמאמת בהתנהגותם מוציאים את שם ישראל לדעה, ולתת להם כאילו לגיטימציה מטעם ועדה הכלכלית; ובתחייבותיהם אין משום עבירה. אזי, אם הנוסח - לא ידחה על התנהגות אלא בקשר למילוי התקידו ומקצועו. בעיני הנוסחה של מר קולנו יוצרת מדיניות.

ד. קולנו:

הנוסחה שקראתי מתכתב היא: "בעל רשימו נהג בענין הקשור במישרין ובעקיפין ברשימו ובשירות התירות" באופן שיש בו לדעת אשר, או מי שיוסמך על-ידו - אפשר לחוקק, כדי לפסלו. .".

י. יודיץ:

לדעתי, יש להוסיף כאן את המלים: "בשירות התיירות ובתיירים".

ד. קולני:

אנחנו מקבלים את התיקון הזה.

מ. דרובלס:

המלה "נהג" יש לה פירושים כסוליים: אולי אפשר לכתוב: "בעל רשיון שלא עמד בכללים..."; כי דווקא עומד לנגד עיני הנימוק שאנשים מסויימים יכולים לנצל לרעה את רשיון ולהשמיץ את המדינה. אבל מכאן ולהגזים ולעשות למישהו עוול שנהג שלא כשורה בדברים אחרים, נדמה לי שזה מיותר.

י. שערי:

כבר בישיבה הקודמת עמדתי על כך, כי אני רוצה להיות זהיר מאד מפני שיכולים לבטל רשיון גם כאשר מישהו מעשן בשבת לוקחים ממנו את רשיון הכשרות. לכן, אני אומר שיש להדגיש בדבר קשור בעבודתו. אני רוצה להגן על התיירים, אבל אני גם רוצה להגן על האזרחים של המדינה, ולא המיד הסמכות הניתנת בידי שלטונות המדינה לומר שהאיש אינו בסדר - זה טוב, כי הדבר אמור לגבי תחום אחר. כלומר, אם הוא רב עם השכנים, או קלפן - אנחנו פוסלים אותו בכלל.

לכן, הנוסח שהוצע כאן עתה נראה לי מפני שכאן נאמר בפירוש שהוא נהג כך בענין הקשור ברשיון. אני רק שואל אם יש צורך להדגיש שזה במישרין או בעקיפין, כדי שלא תהיה התרחבות יתר, כי בסופו של דבר קל מאד לקשור את זה תמיד בתיירות. משום כך אני מציע לכתוב: "נהג בענין הקשור ברשיון" - כאן אתה יכול לקבוע את כל כללי ההתנהגות. בעיני זו איננה התרחבות אם מדברים על עבירות מטבע חוץ, כי אלה הם דברים שהוא עוסק בהם ואין נכנסים לתחומים אחרים של חינוך.

היו"ר - י. מודעי:

דעתי בענין זה היא חד-משמעית, כי אפשר להגן על התיירות ולתת סמכויות רחבות, ואפשר להגן על המדינה ולתת סמכויות רחבות לראש הממשלה - החרדה הזו איננה נכס של משרד התיירות בלבד והחרדה לזכויות האזרח איננה חרדה רק של היועדה הזו, כי חובת היועדה לשמור ולהגן על אזרחי המדינה. יוצא איפוא, שזהו ענין חמור מאד. המלה הכוללת "התנהגות" יש לי התנגדות עקרונית, מפני שאחרי זה יכול מישהו לומר שזה לדעתו של השר, אפילו אם המלה "התנהגות" היא בהתאם למה שנאמר ומשאירים אותה לפורום אובייקטיבי. אבל אם ההתנהגות כזו גם לדעת השר - זה כוללני מדי. זאת אומרת, שלא רק בהגדרה יש הרחבה רבה, אלא גם בשיקול הדעה. אזי, זהו "קלאוס" דיקטטה בהחלט. לדעתי, המשרד מבקש כאז מכשיר חזק מאד והוא איננו יכול להסתפק במכשירים שניתנו לו. אולם, בבקשה, אנהנו מוכנים לתת מכשיר כזה, אבל אתם תחדרו לחיי האזרח, עד כדי שיקול דעת של השר שהתנהגותו של האזרח אינה מתאימה. לדעתי, אי-אפשר להשאיר זאת כך ויש לקשור את הענין קשר ישיר עם הרשיון, עם העסק, עם העיסוק, עם ביטול הרשיון ועם העונש. אני מקבל את שיקול דעתו של השר, אבל בואו נקשור את זה בנושא הנעשה בתייר עצמו.

הייתי מוסיף ואומר שאם אתם רוצים להשאיר את המסגרת התחוקתית בלי שיקול הדעת של השר, או אם אתם רוצים לוותר על המלה "התנהגות", אלא הדבר ניתן לשר לשיקול דעתו.

ז. יודיש:

האם הייתם מקבלים את הנוסח הבא: "נהג בעל הרשיון בעניינים הקשורים בענף ובתיירים בדרך שנואית לשר" כי אני בכל זאת רוצה להבין מה כאן הטעיה. נניח, נהג אוטובוס שקיבל רשיון והוא בהג מקולה, הוא משוחח בשעה הנסיעה עם הנוסעים, כלומר, הוא עשה מעשים שלא ייעשו בתוקף המקידו - יינקטו נגדו סנקציות. זאת אומרת, שהוא עשה דברים שאינם מתיישבים עם המקידו. אני מקבל את ההערה שאין להתשט ולחדור לחיי הפרט, אבל כאשר הוא ממלא את המקידו, נניח, שהוא מורה דרך ומבלה שבוע ימים בחברת אותה קבוצת תיירים - יש כאן שם ניהול לאינטגרטיבי אישי ואם הוא נהג שזה איננו מתיישב עם האינטגרטיבי האישי, יש לנקוט נגדו באמצעים. אני מציע שנעשה כאן רשימה אם הוא מצורה שנואית כפוגעת".

היו"ר - י. מודיע:

מומלי הוועדה מציע שהתשובה: "בעל רשיון שעשה מעשה הקשור בתעשייה ובתיירות ויש בו לדעת השר כדי. . .".

ז. קולוני:

איננו רוצים להתחמק במיקורה של ב"צ.

היו"ר - י. מודיע:

אם יש הגדרה פרינציפיוולית וקיים שיקול דעת - אין ב"צ מעניף זה, כי איננו מקבל חיבור חוק שנאפשר בו ב"צ, כי אז אין צורך בחוק. עלי דק לציין שהחוק השיפוט הצבאי מחקו את כל העניין של "התנהגות שפיהם הולכה".

ז. קולוני:

אפשר להתבונן: "בעל רשיון בעל/קשר לתיירות, או התיירים בדרך שיש לדעת כדי לפסלו. . .".

היו"ר - י. מודיע:

אחת אפשרות שאולי תגדלה איתנו מטפיק ואם בעל רשיון שמעל תקופת התעשייה, או לתיירות, בדרך שיש לדעת השר כדי לפסלו, כלומר, אם האיש עשה פקודל כדור אלוהי - השר לא יכול לשלול את רשיונו, מי יודע לא קשור בתיירות ובתיירות.

י. יודיש:

האם אתם מסיימים להכניס מניין (3) גם את המושג "עונש לתקופה"?

ז. קולוני:

דבר זה ישנו בתעיק (1) המדבר על הקופת מהן הרשיון.

היו"ר - י. מודיע:

אין קושי. כלומר, כל הקשור בתיירות ובתיירות מחקנו "או מי שהוסמך להק מועמו" ואנחנו מקבלים את הסיפא של סעיף (3).

אנחנו מביעים לסעיף (5). הרישא של סעיף זה האומרת: "לא עמד בהתחייבותו לפני הלקוחות או המבקרים בהחלט עימוקו" - הרי לשם כך הוא קיבל את הרשיון, או "שהשני שומע כי לא יכול לעמוד בהן" - לוי יש כאן ערעור. אזלי המביר, לנו מר קולוני למה ההצעה בסעיף זה. האם הכוונה שלבעל בית מלון מסוימת יש 100 חדרים והוא קיבל הזמנה ל-200 חדרים?

ד. קולני:
אני חוזר לדוגמה שהעליתי: אם בעלי סוכנויות נעלמים לחו"ל - איננו יכולים לאסור אותן, וזהו אחד המקרים שהשר שוכנע שלא יוכלו לעמוד בהתחייבויות, או שהצ'יקים חוזרים ואנחנו מחפשים את האיש ולא יכולים למצוא אותו, כי הוא נמצא בחו"ל. ברור כאן שהשר שוכנע שהוא לא יוכל לעמוד בהתחייבויות. (מ. דרובלס: אבל זה נאמר כבר ברישא).

היו"ר - י. מודעי:
"שהשר שוכנע" - זו הביקורת שלנו על השר ועל סמכויותיו. לא על השר הזה, אבל על סמכויותיו של השר, כי כאשר אתה אומר לחברי הוועדה "שהשר שוכנע", אזי יש שר ששוכנע בקושי, ויש שר ששוכנע בקלות. זה מן הסמכויות על מה שעלול לקרות, ואם השר שוכנע אתה רוצה שתהיה כאן סנקציה?

ד. קולני:
זו איננה סנקציה. אבל ברור שזה פוגע באיש, וזהו אמצעי להץ על האנשים, אם כי לא האמצעי הבודד. (היו"ר - י. מודעי: אולי זהו אמצעי לפגוע באנשים מסויימים?) אם אדם חושב עצמו נפגע הוא יכול לפנות בערעור שיהיה גורם אובייקטיבי שידון בענייניו.

היו"ר - י. מודעי:
לי נראה כשאומרים "ערעור" זוהי תוספת כוח לשמירה על זכויות האזרח.

ד. קולני:
הבעיה שלנו במקרה הספציפי, ומתוך הנסיון בארץ, - כאשר סוכני הנסיעות עלו בפני התמוטטות ואנשים ממשיכים לתת כספים לסוכני הנסיעות ואינם מקבלים את השירות. אזי, מה לעשות במקרה כאשר אין עדיין שום דבר קונקרטי שהאיש אינו מסוגל לעמוד בהתחייבויותיו; אבל האנשים ששילמו לו כסף עומדים במצב לא נוח, הרי כדי למנוע את התהליך שלא ייגרם לאנשים מבל - ביקשנו דבר זה כדי להשיג את המטרה הזו.

היו"ר - י. מודעי:
הכלים "השר שוכנע" - אולי אפשר להגביל גם את השר, כלומר, להגיד שהשר קיבל הוכחות שסוכן הנסיעות לא יוכל לעמוד בהתחייבויותיו ואז יפנה לבג"צ ויגידו לשר: אדוני השר, הביא הוכחות.

מ. דרובלס:
הדבר נאמר גם ברישא וגם בסיפא, אם כי אינני מאושר לגמרי ממה שנאמר בסיפא לגבי הליכים של כונס נכסים ופשיטת רגל. אבל בצורה כזו כפי שזה מובא כאן זה חזק מדי, כי "השר שוכנע" - על סמך מה? האם אנחנו יכולים לתת סמכות לשר המשטרה לאסור אדם כיון שעשה מעשה מיוחד. אבל כאן מדובר על שלילת פרנסה מאדם.

היו"ר - י. מודעי:
אולי אפשר לכתוב: "השר קיבל הוכחות", כי אם במקרה כזה שהשר ניצל לרעה את סמכותו ורוצה לשלול רשיון ממישהו, הוא אומר: שוכנעתי. אם האיש ילך לבית-הדין והשר יעלה למסור עדות ויגיד "שוכנעתי"; האיש קיבל רשיון והרשיון נשלל ממנו עתה - זהו דבר פנימי והוא צריך להשתכנע. אבל ברישא, כאשר אתה הוצף ענין אובייקטיבי לסובייקטיבי, כלומר, שהשר קיבל הוכחות, יכול בעל הדין ללכת לבית-המשפט ובית-המשפט יגיד שההוכחות האלה אינן הוכחות. אבל כפי שזה כתוב כאן זה סוהר את היכולת של התגוננות

היו"ר - י. מודעי:

מספיקה. כמובן שפה הכוונה לסוכן גסיעות שהבעלים כבר אינם פועלים ורק יושבת
הפקידה ולקחת כסף. בא המשרד ומבקש מאתנו מכשיר להתגונן בפני מקרים כאלה. אבל
ברור כי מכשיר כזה יצטרע. (ד. קולני: אם נכתוב: "אם הוכח למנהל הכללי")
גם החיקון הזה הוא קשה.

מ. דרובלס:

אשר קבע ששוללים ממישהו את הרשיון, כי הוא
לא יעמוד בהתחייבויותיו. אדם כזה פונה לבית-
המשפט לבירור הביעותיו. אבל דבר כזה יכול לקחת הרבה זמן ובינתיים העסק יכול
להתמוטט.

היו"ר - י. מודעי:

אני כבין שהמשרד מקבל את החיקון בקשר
להוכחות. אשר לסיפא המדברה על כונס נכסים
ופשיטה דגל - אני מציע לדחות את הענין, כי אם השר קיבל הוכחות, הרי
פשיטה דגל היא חלק מההוכחה. אפשר לכתוב: "הוכח לשר שלא יוכל לעמוד
בהתחייבויות". מקבלים זאת ואנחנו גמרנו את סעיף 12(א) (5) ועוברים לסעיף
12(ב).

סעיף 12(ב) עונה לתבר-הכנסת יודין בקשר
למה שהוא העלה קודם לכן. אולם, לי יש כאן קושי בקשר למלה "לצמיתות", כי
המשמעות של המלה הזו היא מעין פנקציה וזה מעבר למאשר, כי זה אומר שהאשמה
תלויה ופוטורה, זה אומר שאין להיפטרות לגבי האשמה ואחד הדברים הקשורים לכך
הם שיקול דעתו של השר. כלומר, אם השר שוקל, הוא גם יכול לקחת את הרשיון
לצמיתות. כמובן שהוא יכול גם להתזיר, הוא יכול לקחת לתקופה מסויימת. יוצא
איפוא, שאם השר ישלול את הרשיון ואחרי תשוב שזה המור - אתה לא תוכל לעשות
דבר; או אם השר יגדיר את העונש ל-30 שנה - אתה יכול ללכת לבית-המשפט
וזה יפסוק ל-25 שנה. אבל העונש "לצמיתות" הוא יותר מדי קשה.

ד. קולני:

אם הרשיון בוטל והאיש מגיש מחודש בקשה - זה
יכול להמשך תקופה ארוכה, וגם אז יש לבדוק
אם מתגלו נתונים. ייתכן שהיה בה נוקטה המועצה, כלומר, היא שוללת את הרשיון
"על תנאי" אם תאיש לא יעמוד בתנאים, או אחרת 3 חודשים לא יתן את הדברים.
אז יבטל הרשיון ובאן בא הניסוח "או לתקופה, או לצמיתות".

היו"ר - י. מודעי:

אתה יכול להגיד "לתקופה" או "על תנאי", אבל
אז אינך זקוק למלה כה המורה כמו "לצמיתות" וכן
אינך זקוק למה "מסויימת", ואני מציע למחוק מלים אלה. אני כבין שהמשרד מקבל
מחיקת שתי מלים אלה.

עשינו אנחנו מגיעים לסיפא שגם בה יש "תנאים"
מסויימת. אנלי אפשר לומר "תנאים שנתבעו בצד בעל הרשיון". האם ניתן להתגבר על
המלה "מסויימת"? (ד. קולני: אפשר לומר "תנאים שנקבעו", כלומר, השר
יקבע). אנחנו מקבלים זאת.

ד. קולני:

אנחנו עוברים לסעיף 12(ב). הסעיף הזה בא להוסיף
על כל מה שנאמר במעיינים האחרים, כי אם רשות מוסמכת פעלה נגד האיש, יש לו
אפשרות לפעול נגד, ובעיקר, אם השר מאשר את הפעולה נגד האיש כל דרך שתוחה
בפני האיש לערעור, כי בשעתו אמרו אנשי השירות להיירות שאפשר להעניק סמכות

ד. קולני:

זו גם לפקידה. אבל כיון שזוהי סמכות מרחיקת לכת ויש לשר אפשרות להעביר את הסמכות - יש אפשרות נוספת לערעור. היום נעשה הדבר בצורה כזו שאם מישהו נפגע, הוא פונה לשר והשר מחדש את הערעור. אנחנו אפילו הכנסנו סעיף המכסה גם אפשרויות ערעור אחרות.

היו"ר - י. מודעי:

הנקודה הזו ברורה: זה מחייב את השר להתקין תקנות לגבי דרכי הערעור, כדי לא להשאיר לגמרי פתוח את הענין לגבי מי שנפגע, כי בשביל לכתוב מכתב אין צורך בסעיף בחוק. כלומר, תהיה פרוצדורה קבועה וכהזכורת אתה יכול לכתוב מכתב - זה איננו פוגע בשום דרך ערעור אחרת אלא זה רק מוסיף. אנחנו מקבלים זאת.

אנחנו עוברים לסעיף 12(ד).

ד. קולני:

חוק רישוי עסקים ניתן על-ידי העיריה לאחר שהעסק נבדק אם אין הוא פוגע בבטחון ובבטיחות הציבור. הדבר נעשה בהתייעצות עם המשטרה והגורמים התברואתיים. נניח, כל ענין של הגשת ארוחות, הכולל מלונות ומסעדות, צריכים לקבל רשיון מהעיריה שהם עמדו במבחנים התברואתיים והמשטרתיים, כלומר, שהמקום הוא בטוח גם מבחינת האנשים שבאים לעסק וגם האנשים שבפנים יהיו מבוטחים מבחינת הבטיחות ולא רק מבחינת השירותים הניתנים לתייר. היו מקרים שמלון ביקש את הדרגה המתאימה ואנחנו בדקנו אם "הלובי" מתאים ואז הוא יכול לפעול כמלון מבחינתנו. אבל הוא לא קיבל את אישור המשטרה משום שהרעש שמקים המלון מפריע לשכנים מסביב.

אזי השאלה שעמדה היא אם המלון שלא קיבל את האישור העירוני ראוי לפעול או לא, למרות שהדבר איננו קשור ישירות לנושא התיירות, אלא עד אשר הוא ימלא את הדרישות האחרות - העירוניות, המשטרתיות והתברואתיות, למרות שהוא אושר על-ידינו. היום הצטרפו לדרישות אלה דרישות של הג"א. כאן התעוררה השאלה של כפל רשיונות. זוהי שאלה כללית שנבדקה לא רק לגבי התיירות, כי מצד אחד - צריך לקבל אישור עירוני, ומצד שני - אישור מקצועי מבחינת כושר הציוד וקליטת כלי הרכב.

היו"ר - י. מודעי:

השאלה היא מדוע זה צריך להיות בחוק התיירות? נניח, שהוצא רשיון לבית מלון. אבל אין לו רשיון מהמשטרה. אזי, הרשות הממונה על הרשיון על המשטרה תשלול ממנו את אפשרות ניהול העסק. למה אתה בחוק התיירות חובק זרועות עולם?

ד. קולני:

אולי זוהי התוצאה מפני שכאשר הממשלה הגישה את החוק הזה היה זה לאחר שהיא שמעה את השרים המופקדים על הענינים האלה כמו: שר המשטרה האומר שאם העסק אינו פועל כחוק - לא יכולים להתיר לו לפעול; כי חוק רישוי עסקים ניתן על-ידי העיריה ואגף התברואה. (היו"ר - י. מודעי: האם בחוק מטעם העיריה כתוב שלא יינתן כל רשיון בתנאי ש...?). בחוק כתוב שאם פעולה של מפעל מסויים כרוכה במתן הרשאה. אז הוא צריך להביא רשיון מהעיריה ועד שהוא לא יראה שהוא קיבל רשיון מרשויות אחרות הוא איננו מקבל את הרשיון הזה.

היו"ר - י. מודעי:

נניח שכל הרשויות מסכימות לתת לבעל המלון את כל הרשיונות. אבל משרד התיירות אינו

היו"ר - י. מודעי:

נוהג את הרשיון, כי אומרים לו להגיש תחילה לעירייה; ואני מכיר יהודים טובים שהיו על הקו בין שני המשרדים ורצו חודשים. אזי, איננו יכולים להסדיר את כל חוקי מדינת ישראל וחוקי מתן רשיונות ברשויות אחרות בכלל וכיצד מנהג הממשלה בתוך משרדה, וכיצד היא מנהלת - זה איננו מענינו של סעיף זה ולא בקשר לחוק זה. אבל הייתי מציע לוועדה להתחיל בחוק זה והייתי מציע לממשלה דרך היועץ המשפטי של המשרד לומר שאיננו מוכנים להתנות את מתן הרשיון ברשיונות אחרים. אני מבין שאתם לא רוצים שהוא יהיה מצויד ברשיון חוקי אחד ויחמר לו רשיון חוקי אחר. אבל הענין לא נוגע רק למשרד התיירות.

ד. קולני:

אני הייתי מבקש שאנחנו נדון בסעיף זה כאשר תהיה נוכחת כאן נציגה משרד המשפטים שעוסקת בכך

ורואה את התמונה הכללית.

היו"ר - י. מודעי:

סעיף 12(ד) נשאר ואנחנו עוברים לפרק ג': בקורה. אולי המביד לנו ישר את סעיף 14 המדבר על סמכויות

ועדה הביקורת.

ד. קולני:

ועדה הביקורת היא ענין חוקי ולא ענין של סיקור במסגרת החוק, מפני שקיימות ועדות ביקורת גם בשטחים מנהליים אחרים; קיימת ועדה ביקורת בטכניקה ויש מועצת המים ועוד. (היו"ר - י. מודעי: לפה צריך מריבונל מיוחד לעניני התיירות, כי חרי החוק הזה הוא כמו כל יתר חוק המדינה) בנושא התיירות ישנם פשיט אובייקטיביים שאינם קיימים בחוקים האחרים. אחד הפשיט הוא שהצבע הוא הייר שלא נמצא בארץ בזמן שדנים בתלונתו ובפגיעה בו.

נוסף לכך, מצד אחד - קשה לדון בתלונתו של התייר ואצד השני - יש לזה השלכה על קצוץ התיירות, כי למשל, משה דרך עליו בתלונתו יודע שמתו התייר עוזב את הארץ ולא יקרה שום דבר עם התלונה, מפני שביה-אדין לא יוכל לדון בהפיעה ואי-אפשר לקרוא את התייר להעיד - זהו הסעיף הנוהג לוועדה הביקורת אפשרות לפעול, אולי המשרד, ואולי לא כמו במת-המשפט ולא לפי סדר התיקוב של ביה-המשפט. כלומר, הפעיה היא שעד לתלונה מפיעה לביה-המשפט יתכן וועדה הביקורת יכולה לפעול, כי בראש הוועדה יושב שופט.

בסעיף 2 איפשרנו לקרוא למסירה עדות מוקדמת

על-ידי התייר - זו גם הסיבה שמשפנו שנוב שהדבר ייעשה בהסכמה לבידור התלונה, כדי שאפשר יהיה להביא את האנשים לפני ביה-המשפט. לפי המצב הקיים, הרי פרט למקרים מיוחדים שאתם יכול לגבות עדות באותו יום, הרי התייר עוזב את הארץ, ואם אפשר יהיה למצוא מוצא פנוי שישב ויאפשר את מתן כל העדות, זה היה טוב מדוע ביה-המשפט כחוזי צריך היה לשבת בפגרה ולשמוע במשך יום שלם, עד יערב, בידור התלונה של הנוני? לכן, אי-אפשר לדרוש מביה-המשפט לפעול באופן רגיל, אלא רק במקרים חריגים.

היו"ר - י. מודעי:

אני אולי ארשה לעצמי הערה בשאלה עקרונית. אנחנו הגענו בנושא השיפוט במדינה ישראל ל-3 סובי בתי-דין: (1) בתי-דין דתיים, (2) בתי-דין לתחבורה, (3) בתי-דין

היו"ר - י. מודעי:

לעבודה; ויש ועדות ערר למיניהן. השאלה שמתעוררת כאן בכל אחד מהמקרים - אם כי לא בפרק אחד - האם אנחנו הגענו לריבוי רשויות השפיטה, או לאיחוד רשויות השפיטה. זהו ויכוח שקיים בכל הספרות המשפטית וישנן שתי תפישות: (1) יש לאחד את רשות השפיטה הבסיסית, ואז יש צורך ב-100 שופטי שלום חדשים, והכל צריך ללכת על-פי הפרוצדורה המשפטית. דעה זו נשענת על המחשבה הקשורה, נגיד, במקצוע, כן יש צורך בנקיון כפיים כאן; וברגע שאתה מתקיף את הרשות הזאת - זה מולדל לאורך כל הציר. הדעה השנייה אומרת שחשוב מאד לפצל וגם השר חושב כך, כי אז נעלה את המקצוע השופט שלום והוא יופיע בדיק האזרחי, וזה נעשה בצורה שקטה שזכתה בעוד טריבוניל אולם, מה שעומד להכרעה בפני הוועדה זה האם באמת להוסיף עוד זרוע שיפוטית, וכאן אני מזכיר לחברי הוועדה שהדבר נוגע לא רק לגבי תיירות חוץ, אלא גם לגבי תיירות פנים; וכאן עלינו להחליט אם יש לבוא בדרישה של רשות שופטת רגילה לגבי בתי-דין לתיירות, והאם יש קשר בין תיירות חוץ ופנים. אני מצאתי לנכון לעורר שאלות אלו עוד לפני דיון המצפיתי הזה, ובעיקר, אם מישו מחברי הועדה איננו מודע לענין זה.

י. יודין:

אני עברתי עוד פעם על פרק ב' ואני נמצא במבוכה, כי אני רואה שכל עניני התיירות מוסדרים בדרך בדרך של הקלות אחרות על השר כמו: השר רשאי לקבוע, השר מוסמך להסיק מסקנות וכ"ו. מה נשאר אז לוועדת הביקורת לעשות לגבי העבריינין, כי מחקבל הרושם שוועדת הביקורת באה כדי לבחון את פעולות השר. זה אמנם לא מוגדר כך. אבל אפשר לקרוא אחיזה כך וכך. לכן אני שואל עוד פעם: מה נשאר לוועדת הביקורת לעשות? . (היו"ר - י. מודעי: לא ישל עמלה). השר אולי יכול לשעות אם זוהי התנהגות הולמת. מכל מקום, אינני רואה שמה ששם הוא יוכל לעשות ביקורת, ובעיקר, אם החייר עזב כבר את הארץ. הפרוצדורה המשפטית מסובכת, ולא מבחינת האימוץ בה, אלא מבחינה אופרטיבית. אנחנו נוהגים לשר סמכויות שמכסות את כל השטח. אז הוא הגיע למוסד של ועדת הביקורת כמוסד שאליו אפשר לפנות על השר; ולאמיתו של דבר, אין כאן ערעור, כי אחרת - הסבירו את הדבר.

ד. קולני:

הוועדות האלה שהשר יכול להרכיב לפי הנתונים שבידי השר, דהיינו - הכוונה שאלה המופקדים על מתן רשיונות הם צריכים לבחון את הכנאים הכפופים לפרק ג'. השר איננו יכול להעניש אחרי השלה קנס על העבירה שעברה, והאיש לא יוכל להמשיך לעבוד, דבר כזה לא יקרה שהוא ישל עונש עז כדי שלילת הרשיון, אלא מטילים קנס, כי אין סמכות להשוות המינהליות להטיל קנסות, אלא רק במקרה של אגרה, כי אז מטילים ריבית, אז במקרה של מט רכוש. אבל אז זה לא בתורת סנקציה, אלא בתורת הפרה. כמובן שגם אנחנו איננו יכולים להכניס את הענין לכאן, כי מי שמטיל קנסות אלה הם גופים שיפוטיים. לגופים שיפוטיים אלה יש ועדות קנסות. - דבר זה קיים כמעט בכל ענפי החקלאות שבאות ועדות קנסות על הפרה של הוראה של סידרי ניהול היצור והשיווק של אותו ענף.

כאשר אנחנו מדברים על שיווק של שירותים לתיירים ובעקבות הלך הרוח שאפשר להטיל קנסות. אבל על-ידי מי?

היו"ר - י. מודעי:

השאלה של חבר-הכנסת יודין היא בהחלט במקומה. אתה מסביר שאתה צריך בית-דין מיוחד לתיירים בגלל דחיפות הענין. . (ד. קולני: והקושי בהבאת הראיות שבה-הדיון דורש ובזמן מוגבל). ובגלל כל ענין הערכאות. אז אומר חבר-הכנסת יודין, אם זוהי עבירה חמורה - השר יכול לשלול את הרשיון, כי זוהי סמכותו של השר מכוח החוק; אם

היו"ר - י. מודני:

העבירה אינה כל-כך חמורה, אלא רק בשיעור של מתן קנס, ולא רק שנתנו לשר רשות לשלול את הרשיון לזמן מסוים, אלא גם נתנו לו אפשרות לתת החראה ואת הרשיון לשלול בפעם השנייה. אזי המיא לנו היועץ המשפטי נימוק של דחיפות של המצב - בשביל זה השר יכול להאציל ממכוניות לאחד המקידים בטניף משרד החירות שהוא יבדוק את הדברים והוא ישרה ממכוניות השר.

אזי, כל הענין הזה של ועדת הביקורת ומה "הטריק" שכאן, הרי אתם אומרים שזה לגבי המקרים שפונים אליכם, הרי יש אתראי לזה; ואם אתם אומרים שהענינים היו חמורים, הרי השר יכול להשתמש במכוניותיו.

א. אמצוני:

השוכני הוא לגבי מועצות יצור. שם יש ועדת ביקורת בהרכב של שופט ואיש ציבור - דומה להרכב הזה - ושם יש הצדקה לכך בגלל ריבוי המקרים החרגינים, ובמיוחד אם עברו על התכנון הביצני, נניה. אבל במקרה הנזכר אהה יכול לבוא ולשאול את משרד המשפטים, כי בהתחשב עם מצב החירות השוטף שיהיה מוסד כזה, כי לעתים יש צורך בגביית עדות. אזי, מדוע לא ימנה משרד המשפטים גוף מיוחד למקרה של גביית עדויות - בדרך זו הופכת הבעיה לבעיה של משרד המשפטים, מדוע אנחנו צריכים בוועדת ביקורת בכל מקום?

ד. קולני:

אשר לענין גביית עדויות - אנחנו הצענו שאם יהיה סעיף כולל זה בוודאי טוב, כי אז הוא יהיה טוב גם לצורך הענין הזה. אולם, בחזרה לוועדת הביקורת - הרי זהו המבנה הציבורי של שיטת בנושאים כאלה בחוק שלנו; גם בארצות כמו ארה"ב. אשר לענין של צעדים אדמיניסטרטיביים כמו: מתן רשיון, או שלילת רשיון - ישנם גורמים המופקדים על כך על-פי החוק ועל-פי הרשות המוסמכת ואין אפשרות לבית-הדין לתת רשיון, כי המבנה הוא בידי הרשות שנתנית את הרשיון, וכפי שקבעו כאן שזה צריך להיות הביקורת. כך קבעו גם אם האיש רשאי להתדין בהשיונות אלה בהתאם למכוניות שנתנו לו קודם לכן. כל המכוניות אומרות שאיש אינו ראוי לתת מכוניות אלה לגבי פנקציות. מכון, שאם יבוא היום אדם להשיל קנס של 5000 ל"י והוא משריד את זה המכונית - זה כבר יומי מאשר המקידו של בית-דין רגיל ולא ניתן טמכות כזו לפקיד, ואפילו לא לשר להשיל פנקציות, על העבריינים עברו על החוק - דבר זה נמצא בידי בית-הדין.

ועדת הביקורת באה כדי להקל כשהי בחינות -

מהחסימה האובייקטיבית, וגם להקל על האנשים שנותנים אפשרות של פיקוח של גורמים שונים על הארץ החוראות. לכן, נזהרים לוציגי שירותי החירות יחד עם נציג ציבור למדוק את האגרות שנעשו מצד אנשי הגוף ומי שאיננו יכול להוכיח בבית-הדין את מעשיו - ספיק להגיש שערך עמידה ומצב זה קיים בארצות רבות. אבל שלא התאפי להאן את סקירתו של שירות' ברק על הנושא הנושא הזה האומר שבתנאים מיוחדים מותר לעשות זאת, וישנה דעה הטובה. בוועדה שהתקיימה בשנה שעברה אמרתי שאנחנו רוצים למצוא שני האפשרויות: זאת אומרת, שמצד אחד יהיו כאן נציגי העובדים החירות ומצד שני - ישנו שופט ששומר על הצד האובייקטיבי, כאן הייתה הסכמה, כי יתכן וזהו פשרון טוב וגורמים כאלה קיימים בכל העולם, כלומר, אדמיניסטרציה מפין שיפוטית - דבר זה נפוץ; באשר לצורה - ישנה מחלוקת, באם יש להשיל פנקציות, כי זה מהמקידו של בית-הדין ואי-אפשר למסור סמכות זו לשר.

י. יודין:

גם אם אני מקבל את הסבריו של מר קולני, הרי המצב הוא כזה שאיננו עומד בפרוצדורה. אינני כופר בצורך של מוסד כזה. אבל אז רק בשני תנאים: צריך להיות "דלגשן אוף פאואר", או שאני פוסק ומעביר לוועדת הביקורת בסמכות. אז קיים מוסד ציבורי המורכב מאנשי משרד התיירות ומאנשי הענף. ושאי השר לבטל את הרשיון של בית-מלון מסויים בתנאים מסויימים. אבל אני אינני פוסק ומעביר לוועדת הביקורת, והיא תחליט בשמה ולא לצורך העוגש הפחות ביותר שאנחנו עמדנו עליו בפרק הזה.

פה אני מעלה שאלה נוספות: הרי בחברות התיירות יכול להיות מנהל בפיוץ הפוך: נניח שלמישהו ישנה תלונה על משרד התיירות והם יושבים כעין מפקחים, זה הפקידים. אבל כאן יכול להיות שימוש לרעה בסמכות של מי שממנהל על-ידי השר. אז אתם משיבים על כך שבית-הדין יטפל בזה. גם אז צריך בית-הדין לשלם בכך לצרכי השלם קנס על אותו מורה דרך, נניח, אזי, לענין זה אתה רוצה את ועדת הביקורת - יניי הייתי מקבל ברצון את הרעיון, מבין שזהו שמה רגיש ויש פה אנשי אדמיניסטרציה, ובצדק. אם אנחנו רוצים להגן על הענף - יש מוסד לביקורת שאליו יכולים לפנות גם לבירור מוקדם של תלונה במידה מסויימת אורה לבית-הדין, כדי לבחון את התלונה, וגם תלונה כלפי משרד התיירות - בשני תנאים אלה יש צורך במוסד לביקורת, כי אחרת קשה להסביר אותו, כלומר, או במקרים ששר ימצא לנכון להביא, או במקרה של תלונה על שר התיירות.

הנד"ר - י. פודעין:

אני פוסל מכל וכל את הענין הזה. אילו הדבר היה תלוי בי לא הייתי מסכים גם לבית-דין לעבודה ולא להתכונן, כי אם למשל, מי שמקבל סיפוח לפואי והענין בא לבית-הדין באים בפני השופט במומחים לעניני בריאות והשופט היושב בדין הוא צריך להחליט אם היה צריך לעשות בריחה או לא? אזי, בעניני ריפוי זה בוודאי שלא כך. כן הדבר לגבי יתר הענינים. כל העולות הולכים לבית-דין רגיל. זה מותר לנו נושא אהדי ענין הריפוי. ענין זה ניתן לפתור ולתקן על-ידי שופט הורן שישב בעונה המועדת של התיירות וידון בתלונות שיבואו ואין צורך במריבונלים אחרים.

לכן, דעתי המקצועית היא נגד בתי-דין מקצועיים וועדות ביקורת. וזאת, מבלי להמעיט בפושא התיירות. אבל אין בזה כדי חשיבות לפריבונל מקצועי. אני הייתי מציע לוועדה הנאיל והמושא הזה הוא עקרונות - זה איננו מוסל את המדי והצעתו של המד-הממשל יודין. אבל אני הייתי מציע שאת כל הפרק הזה תפוק אנחנו משאילים לפרק. (י. יודין: אנחנו מבקשים את נציג משרד התיירות להתייעץ עם נציגי משרד המשפטים). הכוונה שלי היא שבישיבות האחרונות הללו, אותם הסעיפים שאנחנו משאילים פהוחים, כיון שההרכב הזה של הוועדה לא נתן אותם, הרי גם הסעיף הזה יהיה אחד בהם ואנחנו נבקש את אנשי משרד התיירות לפרוק את היוגיות הענין.

י. שער:

אני חושב שהפרק הזה הוא פרק המפתח, או אחד מפרקי המפתח, כי לא מספיק שההינה הוראה וחוקים, אלא השאלה היא אם ניתן לבצע אותן. אחד הניברים החמורים ביותר שהוראות אלה או אחרות לא ניתן לבצע, כי אין יוצרים את המכשירים המתאימים. אני הייתי בין אלה שמחייבים בית-דין לעבודה, ואולי הייתי בין היוזמים בענין זה, ואני חושב שהוא הצדיק את עצמו, כי הבעיה מורכבת מכמה אלמנטים ומהירות ודחיפות השיפוט נובעים גם לבית-דין לעבודה; כי אם אתה מגיש תביעה לפיצויים, או הלנת שכר - תביעה כזו יכולה להמשך זמן רב וההוצאות האטלנזה את כל הסכום, ואם הדבר אינו ניתן להכרעה מהירה - אין לו כל ערך. כן הדבר לגבי הפרוצדורה בבית-דין רגיל, כי הוא חייב ללכת לפי הפרוצדורה הקבועה בחוק, ואם אתה רוצה שיפוט מהיר - אתה

י. שערי:

לא יכול ללכת בדרך הרגילה ולבית-דין רגיל, כי אחת הסיבות להקמת בית-דין מהיר היא משום שכל צד יכול לנצל את הפרוצדורה לטובתו; וגם כאן, אם אתה הולך לפני הפרוצדורה - אתה מחסל את העשיה הצודקת, כי צריך לא רק צדק לעשות, אלא גם עשיה של צדק; ואם הענין נמשך יותר מדי הוא גם מחסל את העשיה.

גם בענין התיירות - אם הענין נמשך יותר מדי זמן, התייר עוזב את הארץ ואין מה לעשות. מה עוד שהפיתוי לרמות תיירים יותר מאשר אזרחים רגילים הוא גדול, כי הכל יודעים שהתייר עוד מפת ולא יהיה בארץ. למשל: שמענו על המטוס הראשון שהגיע לאילת וכבר ירשו הנהגים מחירים מופרזים וניצלו את הדבר. זה קרה גם בלוד ובמקומות אחרים. אזי, אם אתה אינך נוהג מכשיר לעשיה מהירה של צדק, כי אתה לא פועל במהירות - הדבר אינו ניתן לביצוע. אז אתה אומר שישנם דברים שאחראי מאפשר שיפוט מהיר ואחרים - לא. דבר זה אני יכול להבין; אני יכול להבין שאחראי מכבד את ענין שלילת הרשיון, כי אתה לוקח את פרנסתו של האדם; ואם מדובר בהטלת קנס על עבירה שעשה האיש מתוך ניצול לרעה של התייר - גם כאן צריך לאפשר שיפוט מהיר. אבל לא בבית-דין רגיל המבוקש לפרוצדורה. בן אי-אפשר לעשות זאת עם שופט תורן, כי גם הוא צריך להתחיל בפרוצדורה הרגילה. אז הפרוצדורה עצמה מאפשרת למשוך את הענין תקופה ממושכת. לכן, אני חושב שיש ויק מקום להגביל מבחינה טיב העונש. למשל: ענין של הפקעת מחירים - דבר כזה צריך ללכת מהר כמו רישום דוח"ות על עבירות תנועה. על כולו להבין שענין התיירות צריך לאפשר שיפוט מהיר ולא ללכת בפרוצדורה רגילה.

הישיבה ננעלה בשעה 12.15.